

Ἦρώτα τις τῶν Φαρισαίων τον Ἰησοῦν ἵνα φάγη μετ' αὐτοῦ· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου ἀνεκλίθη. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἐν τῇ πόλει ἣτις ἦν ἀμαρτωλός, καὶ ἐπιγνοῦσα ὅτι ἀνάκειται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, κομίσασα ἀλάβαστρον μύρου καὶ σταῖσα ὀπίσω παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κλαίουσα, ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῖς δάκρυσιν καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε, καὶ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἤλειφε τῷ μύρῳ.

Ἰδὼν δὲ ὁ Φαρισαῖος ὁ καλέσας αὐτὸν εἶπεν ἐν ἑαυτῷ λέγων· οὗτος εἴ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποταπὴ ἢ γυνὴ ἣτις ἄπτεται αὐτοῦ, ὅτι ἀμαρτωλός ἐστι. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· Σίμων, ἔχω σοί τι εἰπεῖν. Ὁ δὲ φησὶ· διδάσκαλε, εἰπέ.

Δύο χρεωφειλέται ἦσαν δανειστῇ τινι· ὁ εἷς ὤφειλε δηνάρια πεντακόσια, ὁ δὲ ἕτερος πεντήκοντα. Μὴ ἐχόντων δὲ αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχαρίσατο· τίς οὖν αὐτῶν, εἰπέ, πλεῖον αὐτὸν ἀγαπήσει;

Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων εἶπεν· ὑπολαμβάνω ὅτι ὧ τὸ πλεῖον ἐχαρίσατο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· ὀρθῶς ἔκρινας.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα τῷ Σίμωνι ἔφη· βλέπεις ταύτην τὴν γυναῖκα; Εἰσῆλθὼν σου εἰς τὴν οἰκίαν, ὕδωρ ἐπὶ τοὺς πόδας μου οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ τοῖς δάκρυσιν ἔβρεξέ μου τοὺς πόδας καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμαξε. Φίλημά μοι οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ ἀφ' ἧς εἰσῆλθεν οὐ διέλιπε καταφιλοῦσά μου τοὺς πόδας. Ἐλαίω τὴν κεφαλὴν μου οὐκ ἤλειψας· αὕτη δὲ μύρῳ ἤλειψέ μου τοὺς πόδας. Οὗ χάριν λέγω σοι, ἀφέωνται αἱ ἀμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολὺ· ὧ δὲ ὀλίγον ἀφίεται, ὀλίγον ἀγαπᾷ.

Εἶπε δὲ αὐτῇ· ἀφέωνταί σου αἱ ἀμαρτίαι.

Καὶ ἤρξαντο οἱ συνανακείμενοι λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· τίς οὗτός ἐστιν ὃς καὶ ἀμαρτίας ἀφίησιν; Εἶπε δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους προσκάλεσε τὸν Ἰησοῦ σὲ γεῦμα· καὶ ὅταν ἐμπῆκε εἰς τὸ σπίτι τοῦ Φαρισαίου, ἐκάθησε εἰς τὸ τραπέζι. Εἰς τὴν πόλιν ἔμενε μία γυναῖκα, ποὺ ἦτο ἀμαρτωλὴ καὶ ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐγευματίζε εἰς τὸ σπίτι τοῦ Φαρισαίου, ἔφερε ἕνα ἀλαβάστρινον δοχεῖον μὲ μύρον, ἐστάθηκε πίσω κοντὰ εἰς τὰ πόδια του καὶ ἔκλαιε, καὶ ἄρχισε μὲ τὰ δάκρυα νὰ βρέχη τὰ πόδια του καὶ μὲ τὰ μαλλιά της ἐσφόγγιζε καὶ φιλοῦσε τὰ πόδια του καὶ τὰ ἄλειφε μὲ μύρον.

Ὅταν εἶδε αὐτὸ ὁ Φαρισαῖος, ποὺ τὸν εἶχε προσκαλέσει, εἶπε μέσα του, «Ἐὰν ὁ

ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο προφήτης, θὰ ἐγνώριζε ποιά καὶ ποιὸν εἶδους εἶναι ἢ γυναῖκα αὐτὴ πὺν τὸν ἀγγίζει, διότι εἶναι ἀμαρτωλή». Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Σίμων, ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ». «Λέγε, Διδάσκαλε», εἶπε αὐτός.

«Ἐνας δανειστὴς εἶχε δύο χρεοφειλέτας, ὁ ἓνας χρωστοῦσε πεντακόσια δηνάρια καὶ ὁ ἄλλος πενήντα. Ἐπειδὴ δὲν εἶχαν νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψουν, τὰ ἐχάρισε καὶ εἰς τοὺς δύο. Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς θὰ τὸν ἀγαπήσῃ περισσότερο;».

Ἀπεκρίθη ὁ Σίμων, «Νομίζω ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχάρισε τὰ περισσότερα». Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Σωστὰ ἔκρινες».

Ἐστράφηκε τότε εἰς τὴν γυναῖκα καὶ εἶπε εἰς τὸν Σίμωνα, «Βλέπεις αὐτὴν τὴν γυναῖκα; Ἐμπῆκα εἰς τὸ σπίτι σου, καὶ δὲν μοῦ ἔδωκες νερὸ γιὰ τὰ πόδια μου, αὐτὴ ὅμως μοῦ ἔβρεξε τὰ πόδια μὲ τὰ δάκρυά της καὶ μὲ τὰ μαλλιά της τὰ σφόγγισε. Ἐνα φίλημα δὲν μοῦ ἔδωκες. Αὐτὴ ὅμως ἀπὸ τὴν στιγμή πὺν ἐμπῆκα δὲν ἔπαυσε νὰ μοῦ φιλῆ τὰ πόδια. Δὲν μοῦ ἄλειψες τὸ κεφάλι μὲ λάδι, αὐτὴ ὅμως μὲ μύρον ἄλειψε τὰ πόδια μου. Διὰ τοῦτο σοῦ λέγω, συγχωρήθηκαν οἱ πολλὲς ἀμαρτίες της· ἡ μεγάλη ἀγάπη της τὸ δείχνει· ἐνῶ ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον συγχωροῦνται λίγα, δείχνει λίγη ἀγάπη».

Εἶπε τότε εἰς αὐτήν, «Σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἀμαρτίες».

Καὶ ἄρχισαν οἱ συμπαρακαθήμενοι νὰ λέγουν μέσα τους, «Ποιὸς εἶναι αὐτὸς πὺν καὶ ἀμαρτίες συγχωρεῖ;». Εἶπε τότε εἰς τὴν γυναῖκα, «Ἡ πίστις σου σε ἔσωσε· πήγαινε εἰς εἰρήνην».